

Захарий Стояновъ

Загинването на Хаджи Димитро- вата чета

Бузлуджа.

Ехъ, Бузлуджа, Бузлуджа! Свето и историческо мѣсто си ти! Твоитѣ бѣлокожени букове, студениѣ извори, жълтитѣ сипеи и гордитѣ върхове чуха най-напредъ тържествено думитѣ: „свобода или смъртъ!“ Ти се показва най-много гостолюбива да приемешъ въ прегръдкитѣ си 26 души светци; ти видѣ, когато се повали на земята за последенъ пжтъ зелениятъ байракъ, който полумесецътъ настѣпи на уморения вече лъвъ; ти видѣ, какъ знае да умира българинътъ за свобода, какъ лѣе той кръвта си за своето отечество. . . Най-после клоноветѣ на твоитѣ дървета бѣха най-близки свидетели на страшната картина; тѣ видѣха, когато бликна алената кръвъ изъ гърдитѣ на Хаджи Димитра, когато той изтърва сабята си, когато рухна на земята заедно съ храбритѣ си другари, които лежеха наредъ съ него. . .

Рано сутринята, въ чегвъртъкъ, на 18 юлий 1868 г. нашитѣ борци за свободата, начело съ своя войвода, водени отъ овчаря Теню Трифоновъ, осъмнали при